

In dankbare herinnering aan

Eric Janssen

* 21 juli 1962 Groesbeek † 30 december 2021

Eric ging de laatste maanden hard achteruit. Hij had geen adem meer en hield veel vocht vast. Onduidelijk waarom. Zelf zei hij in augustus: 'Ik haal de kerst niet'. Je gelooft niet dat het een voorgevoel kan zijn. Hij is stilletjes in de ochtend gestorven, liggend in de kamer gevonden door een vriend. We zijn heel verdrietig. Met kerst hebben we nog samen gegeten. We denken met een warm hart aan hem terug.

Eric werd geboren in het huis van opa en oma aan de Vlasrootweg. Hij werd vanzelfsprekend hun lieveling. Hij was een zachtaardig kind met een helder verstand. Hij kon nog geen vlieg doodslaan.

Na zijn Havo-diploma ging hij in Nijmegen samenwonen en deed een schriftelijke cursus bouwkunde. Hij werkte als verzorger op Dekkerswald. Maar hij was te betrokken bij dit werk, bracht alles mee naar huis. Daarna ging hij in Amsterdam naar de meubel-vak-school. Ook daar haalde hij na 2 jaar zijn diploma. Omdat een reguliere baan te veel van hem eiste, ging hij werken op de timmerwerkplaats van WNO in Wijchen. Hier had hij een fijne tijd, tot op last van de regering dit werk stopte. Eric werd gedetacheerd bij een beginnend bedrijf in Elst, waar veel te veel van hem werd geëist. Na een goed jaar ging dit niet meer. Vandaar kwam hij in de WAO en werkte een tijd op de Meent als vrijwilliger.

Om te voelen wat zijn broer Egon voelde, probeerde hij wat drugs bij hem deden. Later zei hij: "Dat had ik nooit moeten doen, want als je die aap eenmaal op je nek hebt, kom je er nooit meer vanaf". Het is hem toch herhaalde malen gelukt, maar na een tijd viel hij weer terug. Het overlijden van Egon heeft hem 'n diepe knak gegeven. Hij kon het nog steeds niet verwerken.

Hij miste zijn jongere broer nog altijd.

Eric had een zwak voor buitenbeentjes in de maatschappij, stond altijd voor hen klaar en vond in hen enkele goede vrienden.

Voor mij, zijn moeder, was hij al jong een toevluchtsoord. Bij hem stortte ik mijn hart uit als alles mij teveel werd. Eric was rustig en verstandig. Hij bouwde ook een goede band op met May, mijn tweede man. Hij was een jongen met een groot hart en veel talenten, maar het lukte hem niet om het leven onder de knie te krijgen. Hij had ook een spirituele inslag, je kon diepgaande gesprekken hebben met hem. Maar een goede mantelzorger kon hij voor mij niet zijn, daarvoor had hij zijn handen te vol aan zichzelf.

Eric en Egon, mijn beide zoons, waren mijn metgezellen op de levens-weg. Zij waren ook mijn leerschool. Altijd was ik er voor hen. Ik ben dankbaar dat ik zoveel voor hen heb mogen betekenen. "Ons mam is de enige die ge kunt vertrouwen", zei Eric dan tegen Egon. Ik hoop dat ze elkaar nu treffen en daar elkaars vriend mogen zijn.

Eric, het ga je goed op deze reis en doe Egon mijn groeten.

An Janssen – Janssen